

Ked' kopne múza...

Slová: koliesko, vozík, flambovanie, losos, rezať, papier, slamka, písať, starý, trieskajúci

Starý vozík dolu t'ahám,
papier na ňom veziem.

Veľmi, veľmi sa ponáhl'am,
kolieska zoderiem.

Udalosť veľká chystá sa,
lososa rezať idú.

Flambovať ale nedá sa,
trieskajúc slamkou budú.

Písať o ňom je zábava,
keď to ľuďom radosť rozdáva.

Slová: samopal, skriňa, preambula, spať, lichva, smiať sa, brečtan, popínavý, ísť, svietiť

Smeje sa vojak náramne,
keď všetci idú spať.
Samopal berie zo skrine,
aby sa mal čím zaháňať.
Svietiť si bude na pažiť,
kde preambulu bude strážiť.
Brečtan popínavý spáliť musí.
Sť'a by lichva mala cestu,
bo tadial' prejsť musí,
aby mohol hľadať nevestu.

Dominika Matejovičová

Študenti v zahraničí

...ved' treba skúsiť všetko. Kto neskúsil, nevie, kto nevie, ten sa v dnešnej dobe nepresadí. V živote nastáva veľa situácií, keď človek musí spraviť dôležité rozhodnutia, rozhodnutia, ktoré sa zaryjú do života. Je len na nás, ako využijeme príležitosť, ktorá sa nám naskytne. Tieto myšlienky ma sprevádzali pred mojim prvým vážnejším rozhodnutím, ktoré som mal pred sebou.

Jedného dňa pri pozorovaní školskej nástenky ma zaujala informácia o možnom ročnom zahraničnom štúdiu. Prvá mi prebehla hlavou iskierka nádeje, aká skvelá vec by to bola ísť študovať do zahraničia. Po odporuzeniach a informáciách, ktoré mi poskytla kamarátka, ktorá v tej dobe bola na štúdiu v Írsku v tej

istej krajine, kam som chcel ísť i ja, som nabral potrebný kus odvahy a začal som sa bližšie zaujímať o možnosť sa tam dostať.

Prvé pocity neboli pozitívne, pretože veľmi veľa cieľavedomých študentov chcelo využiť šancu zdokonaľiť sa rovnako ako ja. Vedel som, že pre mňa začína ťažká cesta, na konci ktorej som videl kúsok usmievajúceho sa šťastia. Po splnení všetkých podmienok, dosiahnutí výborného prospechu a odporúčení od vyučujúcich som zaslal všetko potrebné a už len čakal. Ohlasy ľudí okolo mňa boli rôznorodé. Niektorí vraveli, že jednoducho nemám šancu sa tam dostať, iní vkladali obrovský kus optimizmu do mojich očakávaní, ďalší - na čele s rodinou a mojimi najlepšimi priateľmi - sa nevedeli zmieriť s tým, že by som odišiel niekam preč.

Pamätám si ako dnes deň, keď mi zazvonil telefón počas vyučovania

CLIFFS OF MOHER, Co CLARE

praktickej časti TPP. Sympatický ženský hlas z ministerstva školstva mi oznámil, že som bol vybraný na ročné štúdium do Írskej republiky. Nastala situácia, keď sa pre mňa neuveriteľné stalo skutočnosťou: vybrali ma. Spolužiaci mi najprv neverili, lebo vedia, že rád žartujem.

Dva dni pred koncom letných prázdnin 2010 nastal deň, kedy som odlietal do Írska. Všetok ten stres, žiaľ, špekulácie, ktoré ma sprevádzali až po cestu na letisko, boli neopísateľné. Po rozlúčke so svojimi blízkymi, kde sa slzy liali potokom, nastala moja púť svetom. Začal som sa cítiť veľmi osamelý, pretože som lusknutím prsta nepoznal nikoho.

Po tom, ako som o chlp stihol lietadlo, keď už boarding vypisovalo na informačnej tabuli, som nastúpil do lietadla plného mladých slovenských tvárí v mojom veku. Začal som spoznávať nových ľudí, hľadať nové priateľstvá. Po približne trojhodinovom lete sme úspešne pristáli na letisku v Shannone, kde nás čakali koordinátori, ktorí nás rozdelili do jednotlivých krajov Írska. Ten môj osudový bol Kerry. Po ceste autobusom nás čakali naši noví rodičia, aby nás mohli vyzdvihnúť. Ja som len dúfal, že môj nový otec nebude farmár s množstvom kráv a matka domáca pani, ktorá sleduje svojho muža pri robote. Opak bol pravdou.

Celých desať mesiacov som strávil v pomerne mladej rodine, v krásnom dome s dvoma malými deťmi a mojou novou krásnou ružovou izbičkou s veľkou posteľou uprostred. Bol som veľmi rád, že som sa dostal do mladej rodiny, moja nová mamka mala 28 a otec 33 rokov. Mali dvoch krásnych synov. Jack - ten mladší - mal ešte len jeden rok a Collin päť. Zbožňoval som tie chvíle, keď som sa s nimi hrával. Veľmi rýchlo si ma obľúbili ako deti, tak i rodičia. Po asi týždennom ničnerobení som šiel prvýkrát do školy.

Uniforma, ako súčasť každej školy v Írsku, mi spočiatku prekážala, ale časom som si zvykol. Cestovanie školským autobusom každé ráno spred môjho domu bol pre mňa taktiež nový zážitok. Najviac som bol sklamaný školou. Počas svojho prvého školského dňa som márne hľadal nejaké dievča - bol som na chlapčenskej škole. Bolo to veľké sklamanie najmä preto, že všetky školy naokolo

boli dievčenské, alebo zmiešané. Škola bola pomerne slabo technicky vybavená s kapacitou približne 400 žiakov vo veku od 12 do 18 rokov. Každodenných 9 predmetov predstavovalo pre mňa spočiatku problém, keďže vyučovanie prebiehalo v anglickom jazyku. Všade zrazu len angličtina. Ako keby som po slovensky ani nevedel. Veľmi ma potešilo zistenie, že do školy budem chodiť s ďalšími dvoma slovenskými študentmi, s ktorými sme si potom vzájomne pomáhali.

Za ten rok v Írsku som spoznal veľa nových ľudí, videl som kúsok sveta, obľúbil som si írsky život, navštívil národné parky, typické puby. Týždeň som strávil v hlavnom meste Dubline, kde som si užíval prázdninový život s ďalšími, nielen slovenskými študentmi, ďalší týždeň v meste Galway, ktoré patrí k najlepším miestam, čo sa týka zábavy pre mladých ľudí. Stáť nad vyše dvestometrovými útesmi, keď je pod vami len rozbúrená voda Atlantického oceánu – tá krása prírody, to sú neopísateľné zážitky.

Rok v Írsku ušiel ako voda, poznám kopec nových priateľov, niečo nové som sa naučil, zdokonalil som sa v angličtine, čo bolo aj cieľom celého projektu. Taktiež som sa naučil byť samostatným, pretože jediným človekom, na ktorého som sa mohol spoľahnúť, som bol ja sám. Táto životná skúsenosť mi dala veľa a vrelo odporúčam každému – nebojte sa využiť ponúkané možnosti.

Martin Pilát, IV. C

Príbeh

Často nás život zavedie svojimi prašnými chodníkmi na naozajstné križovatky ciest, kde sa zrazu zastavíte a udivene hľadáte na všetky strany, no nikde žiadna zelená šípka s nápisom „tadiaľto“. Vaša mapa, čo po celý čas držíte pevne v rukách, vám je teraz na nič. Zrejme to budete práve vy, kto tentokrát nakreslí cesty života. Ste v situácii, kedy cítite, že práve TOTO rozhodnutie vám od základu zmení život. Doteraz sa to zdalo byť akési automatické a krok za krokom ste si boli viac a viac istí, že idete správne. No nastal skrat...

Veľké sídlisko. Dvanásťposchodový panelák. Trojizbový byt na prízemí, kde bývam iba ja s „ním“. Stojím pri okne a pozerám do rozsvietených cudzích okien paneláku, ktorý sa týči pred tým naším. Žiari z nich pohoda, cítim akési teplo a harmóniu pri pohľade na ne. Hneď mi zišlo na um, čo ak sa niekto tiež zvykne zahľadiť do toho nášho. Určite ho poriadne strasie...

Zrazu niekto zvoní. Ten prenikavý zvonček som nikdy nemala rada. Hrozne mi píľil uši.

„Ako keby horelo!“ skríkla som do prázdneho bytu a blížila sa ku dverám. Otvorím a tam - otec.

„Ty zase vyzeráš...“ neodpustila som si poznámku namierenú na obsah alkoholu v krvi. Otočil na mňa bledú tvár a vydal zo seba akési nezrozumiteľné slová. Odišla som do svojej izby a pokojne som za sebou zavrela dvere. Presne som vedela, čo bude nasledovať. Schúlila som sa do kľbka a oboma rukami som si objala kolená.

Stalo sa presne to, čo vždy, a ja som sa opäť musela na druhý deň v práci vyhovárať kvôli modrinám, ktoré na mne zanechal bezcitný opilec.

„Hana, čo to máš s tvárou?!” vykrikla Zdenka celá preľaknutá. O mojom probléme nikto nevedel, no ja som čoraz viac cítila potrebu začať o ňom rozprávať. Zbaviť sa toho ťažkého bremena, ktoré ma ťahalo čoraz viac ku dnu. Navonok som pôsobila ako spokojná, vyrovnaná žena, no vnútro bolo vyžraté smútkom a samotou. Nikdy som proti tomu nič nerobila, nebúrila som sa, len som v tísku trpela otcove „chrapúnstva”.

„Je chorý, Zdenka! Trpí ťažkou chorobou a potrebuje moju prítomnosť,” vydala som zo seba so slzami na krajíčku.

„To bol tvoj otec?! To nemyslíš vážne, že nie?” zhrozene reagovala Zdenka.

„Už to vôbec nezvládam,” sťažujem sa, „je to už dlho, naozaj dlho...” priznala som sa jej.

„Okamžite odtiaľ odíď! Pozbieraj sily, čo ti ešte ostali, a opusti to miesto, inak sa z toho zblázniš, Hani,” radila mi Zdena a snažila sa presvedčiť ma o odchode od otca.

„Ľahko sa ti hovorí,” s plačom Zdenke vysvetľujem, „potrebuje ma...”

„A takto ťa zničí!” prerušila ma, snažiac sa otvoriť mi oči.

Vtom som sa rozplakala a dala jej za pravdu. Nevydržala som ten tlak a vypustila vlnu emócií zo seba von. Slzy ako hrachy sa mi kotúľali po modrinových lícach a ja som túto spúšť nevedela zastaviť.

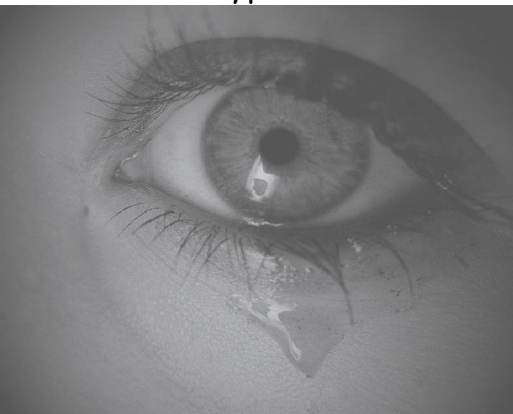
Sedela som u Zdenky v obývačke a v rukách zvierala horúcu šálku. Malými dúškami som pila bylinkový čaj, ktorý ma pomaly upokojoval. Dnes u nej prespím a zajtra spravím to, čo som mala urobiť už dávno...

Zdenka bola šokovaná tým, čo sa dozvedela. Vždy brala môj vzťah s otcom ako silné puto. Nikdy o ňom nepochybovala a vlastne ani nemala prečo, keďže som po celý čas hrala „divadlo”. Otca som mala rada. Mala. Dokým vo mne tú lásku nezabil. Vlastnými rukami. Tak veľmi som si ju bránila... Už dávno nie je láska k otcovi tým dôvodom, prečo ostávam. Je to súcit. Kol'ká irónia, že práve ja hovorím o spolucítení s druhým človekom a na seba zabúdam. Brána súcitu sa ťažko otvára a potom aj ťažko zatvára...

„Čo budeš robiť?” pretrhla niť mojich myšlienok Zdenka.

„Odídem,” povedala som a neprítomne som hľadela do mŕtveho bodu.

Keď som prijala všetko zlé a našla spôsob, ako sa s tým vyrovnať, život ma opäť presvedčil, že ešte stále nemám dosť.

Zdena mi pre začiatok ponúkla bývanie, kým si niečo nenájdem. Cítim sa u nej dobre a jej prítomnosť je pre mňa liekom na boľavú dušu. Od Zdenky sa mi dostáva istota, ktorú som nikdy pri otcovi nemala, a ktorú teraz potrebujem.

Ubehlo pár týždňov, odkedy som otca opustila. Prekročením prahu toho bytu začala nová etapa môjho života. Robím veci, ktoré ma naplňajú, a chodím na miesta, ktoré vo mne evokujú pokoj. Všetko si nesiem so sebou, túžim sa nad tým pousmiať, lebo plač moju bolesť len zväčšuje. Rozprestieram ruky a prijímam...

Rozhodla som sa ísť navštíviť otca. Obrnila som sa pevným pancierom a nahodila neoblomný výraz pre prípad, že by mi chcel hrať na city.

Odomykám byt a vchádzam doň s presvedčením, že už o pár minút z neho vyjdem a už sa nevrátim. Celá som sa chvela. Hádzala som veci do tašky a predstavovala si otca, ako tu sám vypláka.

Pancier bol zbytočný. Neprosil a neplakal.

Otec zomrel na infarkt. Jeho bledé bezvládne telo ležalo na mojej posteli a objímalo zeleného plyšového dráčka. Dostala som od otca k ôsmym narodeninám. Bol to jediný, čo v byte na prízemí po mne ostalo. Keď som videla, ako ho zviera a už nikdy nepustí, priala som si byť tým dráčikom. Byť tu s otcom vtedy, keď to najviac potreboval...

Blikajúce červeno-modré svetlá sanitky prenikali cez okná do nášho bytu. Keď sa do nich niekto zadíval, muselo ho striasť. Tlmené zvuky, vrava susedov a ich zhrozené tváre. Veľké sídlisko. Dvanásťposchodový panelák. Trojizbový byt na prízemí, v ktorom som ostala iba ja.

Lenka Horváthová, IV. C

My sme tu doma!!

Od 29. apríla do 15. mája žilo Slovensko hokejom. Fanúšikovia posedávali v baroch, stáli na námestiach, niektorí boli priamo v Orange aréne v Bratislave a fandili našim hokejistom. Naša hotelka tiež dýchala hokejovou atmosférou.

Vo štvrtok, 5. mája, sme my, študenti 3.D, pripravili hokejovú prevádzku. Našu školskú jedáleň sme na chvíľu zmenili na malý hokejový stánok. V hokejovej jedálni viala naša vlajka, z reproduktorov znela hokejová hudba a na diaľku sme tak podporovali našich miláčikov vlastnoručne vyrobeným transparentom, ktorým sme povedali všetko -

Naše srdcia bijú pre hokej. Nudné čašnícke oblečenie sme si vylepšili šálmi, hokejovými klobúkmi a naše tváre zdobil slovenský znak. Vyzerali sme a cítili sme sa ako praví hokejoví fanúšikovia, ale zároveň ako hrdí Slováci.

V ten deň obsluhovali Demitra či Šatan. Za ich menami sme sa ukrývali my, študenti hotelovej akadémie. Viete, kto sa skrýval za menom Demitra? Bola som to ja - vaša Kristína. Študenti a profesori, ktorí prišli na obed, zostali uchvátení, aké prekvapenie sme si pre nich pripravili. Naši telocvikári od dvier kričali *Sloveskooo!* Musím povedať, že sme mali úspech. Každého hokejového fanúšika sme vtedy potešili aj napriek tomu, že naším reprezentantom sa vôbec nedarilo. Chlapci, nevadí, o rok vo Fínsku si to vynahradíme.

3. D pripravená na „zápas“ bez hokejok, ale s taniermi (sprava hore) Lenka Škarítková, Kristína Dorušiaková (autorka článku), Barbora Srogoňová, Kristína Doktorová, Šimon Pet'ovský, Matej Vavřík, Miloš Magula, Denis Rak, Stanislava Martineková, (zľava dole) Patrik Magula, Damiana Šafáriková a Denisa Ujová.

Svet okolo nás

V poslednom čase sa dozvedáme o katastrofách, ktoré sa dejú každý deň, menia naše životy, osudy a bezprostredne sa nás týkajú.

Výbuch sopky na Islande:

Island zasahuje jedna katastrofa za druhou. Najskôr ekonomická kríza a teraz v podobe výbuchu sopky Eyjafjallajokull. Táto skutočnosť nezasiahla len ľudí, ktorí žijú na ostrove, ale aj časť Európy, ktorá zrušila lety kvôli popolu. Tisíce ľudí zostalo na letiskách, pričom nevedeli, kedy sa situácia vráti do normálu. Taktiež sa zaznamenal aj úhyn dobytka na miestnych farmách. V mestách v blízkosti sopky sa deň premenil na noc.

Ničivé tornáda v USA:

Vlna ničivých tornád narobila problémy v Spojených štátoch. V poslednom aprílovom týždni podľa meteorológov udrelo na juhu USA 362 tornád, z toho 312 v priebehu 24 hodín. Považuje sa to aj za najhoršiu vlnu tornád v histórii zeme.

Zemetrasenie v Japonsku:

11. marca Japonsko zasiahlo jedno z najsilnejších zemetrasení za posledné roky. Epicentrum zemetrasenia bolo v mori. Najhoršie škody však napáchali desaťmetrové vlny cunami. Veľa ľudí sa ocitlo bez strechy nad hlavou, mnoho ľudí je zranených a ešte viac nezvestných. Ďalšiu ranu pre obyvateľov predstavoval výbuch atómovej elektrárne a následný únik radiácie. Prístavy boli zatvorené a železnice odstavené. Japonsko zostalo zničené a potrebovalo rýchlu a početnú pomoc.

Pri reakciách na humanitárne potreby spôsobené katastrofami poskytujeme pomoc v súlade s medzinárodne odsúhlasenými humanitárnymi zásadami a usmerneniami:

ľudskosť

neutralita

nestrannosť

nezávislosť

Kristína Dorušiaková, III. D

Zdroj foto: internet

Úspechy študentov

Rozprávali sme sa s **Adamom Petrikovičom**, ktorému sa podarilo získať 1. miesto v celoštátnom kole SOČ (Stredoškolskej odbornej činnosti).

Hotelák-občasník: *Prezrad' čitateľom niečo bližšie o svojej účasti na prehliadke SOČ. Ako prebieha a aká je úroveň konkurencie?*

A.P.: Súťažil som v odbore č. 15 – ekonomika a riadenie, čo znamená, že v tomto odbore sa nenachádzali len rozličné zaujímavé podnikateľské plány (hotel pre psov, biofarma, aquapark, cukrárne, kvetinárstva...), ale aj rôzne práce rozoberajúce súčasný stav ekonomiky v našej spoločnosti, dopad krízy na spoločnosť a ekonomiku, ako aj vplyv reklamy a marketingu.

Konkurencia bola naozaj veľká, ale myslím si, že práve kombinácia jedinečného nápadu a plánu vypracovania na vysokej profesionálnej úrovni za pomoci pani profesorky Ing. Eriky Zelenayovej, ale aj iných pedagógov vyučujúcich na našej škole zaujali porotu natoľko, že sa rozhodla aj v krajskom, aj v celoslovenskom kole prehliadky SOČ umiestniť náš podnikateľský plán na prvé miesto.

H-O: *Prečo práve reštaurácia zameraná na zdravé stravovanie?*

A.P.: Kultúra zdravého stravovania je na vzostupe nielen v zahraničí, ale aj u nás. Ľudia v čoraz mladšom veku začínajú prejavovať záujem o svoje zdravie a zdravie svojich blízkych. Obzvlášť v oblasti stravovania a gastronómie v čase, keď sa ľudia zaujímajú o to, čoedia, akoedia a kedyedia, si myslíme, že je ideálny čas poukázať na individualizovaný, správny spôsob výživy a stravovania podľa krvnej skupiny.

Musí predsa byť nejaký dôvod, prečo sú protirečenia vo výsledkoch rôznych štúdií o vzťahu medzi stravou a prekonávaní jednotlivých ochorení. Musí byť nejaké vysvetlenie, prečo niektorí ľudia pri určitej diéte dokážu schudnúť, kým iní nie. Prečo si niektorí ľudia udržiavajú vitalitu až do vysokého veku, kým iní duševne aj telesne chátrajú. Práve analýza krvných skupín nám ukázala spôsob, ako tieto paradoxy vysvetliť.

Na základe našich skúseností, pozorovaní a prieskumov sme usúdili, že verejnosť je pripravená na prvú reštauráciu svojho druhu na Slovensku. Baobab je oázou pokoja v modernom uponáhľanom svete... Je to podnik, kde sa história nášho stravovania snúbi s modernou gastronómiou, profesionálnymi službami a starostlivosťou o zdravie zákazníka.

H-O: *Spomenul si názov, ktorý určite každého zaujal. Ako ste prišli na nápad pomenovať reštauráciu práve Baobab?*

A.P.: Baobab je majestátny strom dožívajúci sa odhadom až niekoľko tisíc rokov, ktorého plody sú bohaté na obsah proteínov a vitamínov. Názov sme si zvolili z toho dôvodu, že ľudia sú chtiac-nechtiac spätí s prírodou, a tento úžasný strom dokonale stvárňuje ideály veľkosti, zdravia a dlhovekosti, teda odvekých túžob človeka, ktoré je možno do značnej miery naplniť správnym prístupom ku svojmu okoliu a k sebe samému.

A navyše:

- B - blood (anglicky = krv)
- A - pre typ krvnej skupiny A
- O - pre typ krvnej skupiny O
- B - pre typ krvnej skupiny B
- AB - pre typ krvnej skupiny AB

H-O: *Vieme, že toto nebola tvoja prvá účasť na prehliadke SOČ. Aj minuloročná bola veľmi úspešná, dokonca natol'ko, že si cestoval až do Moskvy. Čo ťa motivovalo zúčastniť sa SOČ-ky opäť?*

A.P.: V minulom roku som sa zúčastnil súťaže SOČ v kategórii problematika voľného času, v ktorej som sa umiestnil na druhom mieste v krajskom kole a na prvom mieste na celoštátnej prehliadke SOČ v Košiciach. So svojím projektom s názvom „Fruit carving“ som bol za moje úspechy nominovaný reprezentovať Slovensko na celoeurópskej výstave ESE 2010 (Expo-Sciences Europe) v Moskve, kde som spoznal množstvo nových ľudí, s ktorými som stále v kontakte.

Toto všetko mi výrazne pomohlo zlepšiť svoj prejav na verejnosti, vyjadrovanie, komunikatívnosť, ale aj zručnosť v oblasti práce v rôznych počítačových programoch, ale aj v iných oblastiach potrebných pre vypracovanie takéhoto plánu.

Som veľmi rád, že som sa aj tento rok zúčastnil stredoškolskej odbornej činnosti a mohol tak obhájiť vysoký štandard vypracovania podnikateľských plánov, ktorý naša škola nepochybne vyučuje a je na to právom hrdá.

H-O: *Ďakujeme za rozhovor a želáme ešte veľa úspechov v budúcnosti.*

Rovnako nás teší aj úspech ďalších dvoch našich študentov - **Denisy Hochelovej** a **Lukáša Marcinku**. Aj im sme položili niekoľko otázok.

H-O: *V prvom rade vám obom chceme pogratulovať k prvému miestu v krajskom kole a krásnemu tretiemu miestu v celoslovenskom kole. Súťažili ste v inom odbore ako Adam, prezradte nám niečo o pocitoch zo svojej účasti na súťaži.*

D.H.: Zaoberali sme sa témou Nové trendy v cestovnom ruchu v rámci odboru hoteliérstvo a cestovný ruch.

Účast' na súťaži

bola pre nás skvelou a nenahraditeľnou skúsenosťou, ktorá nás určite posunula vpred, obohatila vo veľa smeroch - či už v prekonávaní trémy pri prednese, alebo v prekonávaní samých seba. Pri oboznámení sa s našim úspechom v oboch kolách nás naplnili pocity radosti a najmä hrdosti na našu prácu.

H-O: *Čo vás viedlo k napísaniu práce a čo považujete za najťažšie pri písaní takejto práce?*

M.L.: Motivovala nás aj možnosť získania bodov pre prijatie na vysokú školu. A čo bolo najťažšie? Pravdepodobne nájsť správne a zároveň zaujímavé informácie a aplikovať ich v praxi.

D.H.: Podklady sme hľadali na internete a v odbornej literatúre, ktorú nám poskytla naša konzultantka - pani profesorka Ing. Erika Zelenayová.

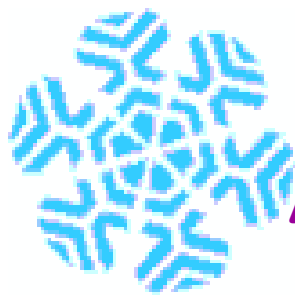
H-O: *Možno aj vaši mladší spolužiaci pomýšľajú na účasť na prehliadke SOČ. Čo by ste im poradili vy ako úspešní riešitelia?*

M.L.: Hlavne sa dobre pripraviť na silnú konkurenciu.

D.H.: A čo najlepšie prezentovať svoju prácu, pretože to je polovica úspechu.

H-O: *Veľmi pekne vám ďakujem za rozhovor.*

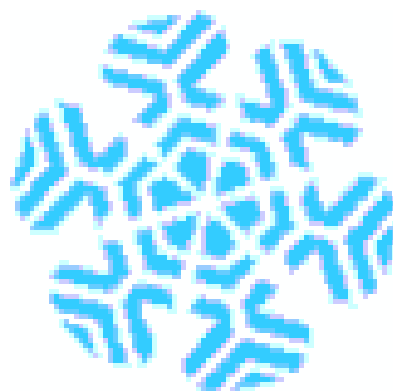

Bolo to presne 13. 3. 2011, keď sme o 8:00 vyrazili z Piešťan na náš vytúžený lyžiarsky kurz. Všetci sme sa veľmi tešili. Ved' kto by nie, keď sme mali možnosť konečne byť celá trieda pokope. Cesta nám ubehla celkom rýchlo, a tak sme sa

onedlho ocitli pod mohutným kopcom - Chopkom.

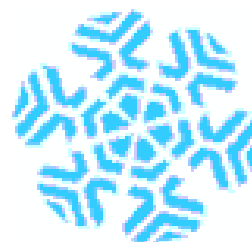
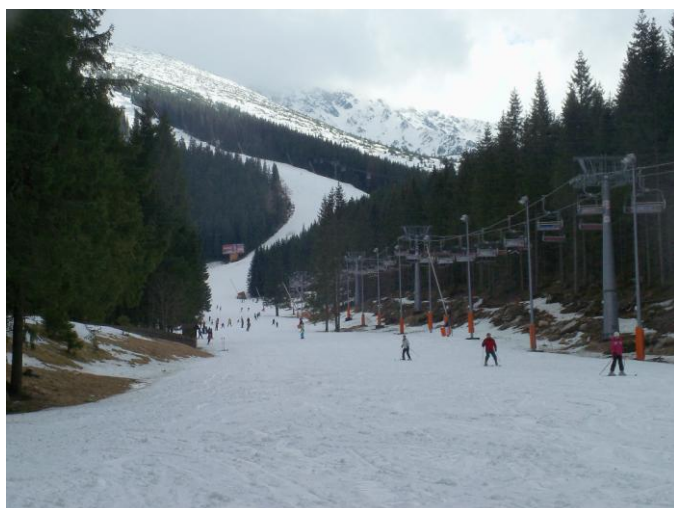
Naše očakávania o zasneženej krajinke však prekvapila krajinka s prebúdžajúcou sa jarou prírodou. Trošku zaskočení týmto faktom sme sa rozdelili do našich chatiek, v ktorých sme sa rýchlo zabývali.

Náš prvý deň na lyžiach dopadol vcelku dobre. Na svahu bol sneh, a tak sme sa rozdelili do dvoch družstiev - začiatocníci a pokročilí. My, pokročilí, sme sa vyviezli lanovkou hore a zjazdili sme „kopec“. Začiatocníci si prebrali základy lyžovania a pomaly, ale isto, začali vnímať čaro lyžovania. Hladní, unavení a očarení lyžovaním sme sa vrátili na chatky a odtiaľ na našu prvú večeru. Druhý deň nám doprial krásne počasie, preto sme sa všetci poponáhľali na zjazdovky.

Slniečko sa na nás usmievalo a my sme bez váhania chceli zlyžovať každý svah, ktorý bol v tom čase prístupný.

Počas kurzu sme navštívili aj aquapark, kde sme si oddýchli a dobre sa zabavili. Čakali sme, že ďalší deň pôjdeme opäť lyžovať, ale kvôli upršanému počasiu sme radšej išli do Liptovského Mikuláša. No ani na štvrtý deň neprestávalo pršať, tak sme mali na výber: pre veľký úspech ísť opäť do aquaparku alebo ísť lyžovať, i keď počasie nebolo veľmi ideálne. A tak zopár posledných vytrvalcov sa rozhodlo využiť túto možnosť, zobrali lyže a išli ďalej vnímať čaro lyžovania. Ostatní sa išli ešte trochu pozabávať do aquaparku.

I keď počasie na našom lyžiarskom kurze nebolo veľmi ideálne, zažili sme asi ten najlepší kurz, aký sme mohli mať. Okrem naučenia sa či zdokonalenia svojho lyžovania sme prekonalí bariéry skupinkovania sa a vytvorili sme jednu veľkú skupinu. Zažili sme veľa spoločných zážitkov a upevnili sme získané priateľstvá, a tak sme si vytvorili výborný triedny kolektív myslím, že nielen na päť rokov. Asi aj o tom je lyžiarsky...

